

Асканія-Нова

Раїса Троянкер

Уривок з поеми
Асканійське сонце.
Сонце ненаситне.
П'яне і жагуче,
Мов ямайський ром,
Ой, погасла ватра,
Розбрелися скити.
Так чого ж це спомин
Все хвилює кров.
Гей, цілинний степе,
Сивий, як століття.
Сивий, як століття,
Пінявий, як вир.
Асканійський вітер,
Асканійський вітер.
У степу цілиннім
Сонце і ковиль.
Сонно марить тирса білопінна,
Я стою од марень нежива.
Близько... ось... могутні плечі... спина...
Молодого скита голова.
Гей, на коні. Дихати несила.
(Скит сідлає буйного коня).
Мені соромно за туфлі мої білі,
За міське обличчя й убрання.
Слухай ти, п'янкий цілинний простір,
Вабить зір незайманість твоя.
Я прийшла до тебе з міста в гості,
Слухать спів смутного курая.
На могилах кам'яніють баби.
В їх очах — вага тисячоліть.
(У Каховці божевільний рабин
Про могили щось мені наплів).
Гей, минуле, Як же ти бентежиш.
Чуй, на коні (коні як гроза).
В голові примар чарівні вежі.
І словами нічого сказати.

І піду, маленька, тиха жінка,
В зоопарк, де ні над чим тужить.
Де рожеві, молоді фламінго
Сонно марять на одній нозі.